

rige borgerlige Samfund. Da det Antal Arbeidsanstalter, som for Dieblicket findes her i Landet, jo aldeles ikke vil kunne tilstrækkelig Nads til det Antal Trængende, som ifølge Lovforslaget ventes at skulle forsyrges i saadanne Anstalter, og da jeg formoder, at det heller ikke er Hensigten, at ethvert Fattigdistrikt skal have sin egen Arbeidsanstalt, henstiller jeg, om der ikke i Lovforslaget ogsaa burde findes en Bestemmelse om, for hvis Regning det fornødne Antal Arbeidsanstalter skal opføres, og hvorledes der skal forholdes med Repartitionen af de dertil gaende Udgifter ligeoverfor saadanne Kommuner, der enten alene eller i Fællesskab med andre Kommuner have tilveiebragt Arbeidsanstalter, der svare til det tilføjede Niemed. — Bestemmelserne i Lovforslagets 4de Kapitel, der udmaaler Fattigvæsenets Myndighed overfor den Trængende og Understøttelsens Indvirkning paa dennes rettlige Stilling med Mere, vilde jo, som jeg tidligere har bemærket, forhaabentlig væsentlig medvirke til at befri den offentlige Fattigforsyrgelse for alle disse værdige Trængende, der kunne, men ikke vilde forsyrges deres Familier, og som hidtil have foraarsaget det offentlige Fattigvæsen megen Byrde og overordentlig mange Udgifter. Under dette Afsnit havde Fattigkommissionen foreslaaet, at der maatte tillægges Fattigbestyrelserne Bemyndigelse til at gjøre dem, der nyde offentlig Fattigforsyrgelse, umyndige. Ministeriet har imidlertid, af særligt Hensyn til den Myndighed, som i Øvrigt er tillagt Fattigbestyrelserne ligeoverfor den Trængende, maattet anse en saadan Myndighed for unødvendig og i det Hele taget for at være for haard ligeoverfor den Trængende. Om jeg nu ganske vist skal erkende, at der kan ansørges gode Grunde for, at Fattigbestyrelsen ikke bør have en saadan Myndighed ligeoverfor de Trængende, der nyde midlertidig Understøttelse, fordi deres hele Trang og deres Afhængighed af Fattigbestyrelsen jo er af en midlertidig Bestaenhed, af en forbigaaende Natur, tror jeg dog, at Forholdet stiller sig anderledes ligeoverfor den, der nyder fast Understøttelse og har stillet sin Person og sit Gods til Fattigvæsenets Raadighed, og som i Reglen aldrig vil kunne gjøre sig Naab om at kunne frigjøre sig for sine Forpligtelser ligeoverfor Fattigvæsenet. Ligeoverfor saadanne Fattige tror jeg, det vilde være rigtig, at give Fattigbestyrelserne den omhandlede Myndighed, saameget mere som jeg er forvisset om, at disse ikke vilde benytte den, uden hvor Omstændighederne tvinge dem dertil under Varetagelsen af Fattigkommunens Interesse.

Saa, idet jeg forøvrigt for Dieblicket ikke har Noget at anmærke til de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget, skal jeg til Slutning kun udtale Ønsket om, at det maa lykkes den høitærede Indenrigsminister at gennemføre en Lov for Fattigvæsenet allerede i denne Samling og i en saadan Skikkelse, at den for Nutiden maa blive et lige

saar værdifuldt Lovarbejde, som Reglementerne af 5te Juli 1803 vare for den Tid, paa hvilken de fremkom.

Jessen: Min Betragtning af denne store Sag nærmer sig meget til den, som det ærede Medlem, der nu satte sig, har gjort gjældende som Mindretal i Kommissionen, og tillige til den Betragtning, som er nedlagt i den Mindretalsbetænkning, som er afgiven i Kommissionen af det meget ærede 12te kongevalgte Medlem (Rayser). Dette er altsaa det Standpunkt, som jeg hovedsagelig indtager ligeoverfor Kommissionens Betænkning; men jeg skal dog tillige slutte mig til den Anerkjendelse, som i Regjeringens Motiver er ydet Kommissionen for den Indtægt og for de mange gode Tanker, som ere nedlagte i dette dens store Arbejde, og ved Siden deraf skal jeg tillade mig at udtale en Paaskjønneelse, dels af, at den høitærede Minister har opgivet, hvad der i Kommissionens Arbejde efter min Anskuelse er mere tankerigt end praktisk udførligt, og dels af, at han har fremlagt dette Lovforslag, hvorved de mangfoldige spredte Bestemmelser angaaende Fattigvæsenet ere bleve samlede paa eet Sted, hvorved tillige flere af disse Bestemmelser have faaet den Udfyldning og de Tilføjninger, hvortil de trængte, og hvorved der endelig er blevet gjort Forsøg paa gjennem et andet Grundlag for Kommunerens Forpligtelse til at forsyrges de Trængende at tilveiebringe en ligeligere og reskærvedigere Fordeling af den hele store i saa høit Grad Nar for Nar tiltagende Fattigbyrde. Dersom det Ønske, som den ærede Rader sluttede med, skulde ske Fyldest, kunde det mulig have været hensigtsmæssigt, om Lovforslaget havde indskrænket sig til dette ene store Spørgsmaal, som dog er det, til hvis Løsning der er mest Trang, og dersom der i den Lovgivende Magt derom kan opnaas Enighed, vil der let blive Enighed om de mangfoldige øvrige Punkter. Jeg udtaler dette, fordi jeg har et levende Ønske om, at det maa lykkes den høitærede Minister at gennemføre dette Lovforslag i indeværende Samling, men ingenlunde fordi jeg er misfornøjet med, at Lovforslaget har erholdt et saa stort Indhold. Jeg tror som sagt paa, at hvis vi kunne blive enige om Bestemmelsen i det 2de Kapitel om Forsyrgelsesstedet, saa vilde vi let blive enige om det Øvrige, og man vilde da have en samlet Lov om Fattigvæsenet. — Med Undtagelse af, hvad der indeholdes i det 3die Kapitel af Lovforslaget, kan jeg i det Hele og Væsentlige slutte mig til Regjeringens Betragtning af denne Sag. Naarlig finder jeg, at det er rigtig, at den høitærede Minister ikke har optaget Bestemmelserne om den Lovbundne Organisation af det frivillige Fattigvæsen, som fandtes i Kommissionens Betænkning. Jeg tror ingenlunde, at det med Rette kan siges, at der i den nuværende Styrelse af Fattigvæsenet er fuld